

b.r. (1788-91)

Hispan w Polsce

H I S Z P A N

W

P O L S Z C Z E.

H I S Z P A N

W P O L S Z C Z E.

Ganią wszyscy Satyrę ganią i paszkwile
Które Mądrzy przyjmują czasem bardzo mile:
W ten czas zaś najszczegulniey, gdy prawda śpiewaia
A palcem na Osoby żadno niestykaia.
Bierze pszczołka miód z róży, fiatków, pokrzywy
Osetu, hreczki, iaskru, bierze z lipy śwęy
Gdy wolno z różnych kwiatków pszczołce miód wysysać
Któż zabroni Doecio, oczym zeche pisać?
Prawda; iż teraz paskwil Satyry zganione:
Morat nudzi, kazania Kfiezom zostawione
Sielanek czytać niechcą. Wiersze wyśmiewaia
Politykow i Dzieiopisow zanic maia.
Zkąd to iest? ... o to ztąd; iż gdy prawda na stole
Jak mówią: zawsze w oczy każdego ukole
Gań iak kto chcesz Satyry! ia zaś ich nieganię
Gdyż póki ludzi, póty Satyr panowanie.
Na dowód tego nową Satyrę napisze
O tym: co sam widzialem i otym co slyszę.

Dnia

Dnia pewnego w Lublinie bawilem w Drukarni
 W Drukarni, która razem składa się z księgarni
 Czytam książkę, aż iakiś Jegomość przychodzi
 Co z reguł w takt śmieie się i gada, i chodzi,
 Był on w stroiu Francuzkim, niewiem iak się zowie?
 Twarz miał z marszczkiem okrytą włos sivy na głowie
 Łaczyna o Polakach nayprzód rezonować
 Iż Polak wniczym nigdy nie może gurować.
 Iż Hiszpan do wszystkiego jest tylko stworzony
 To jest: do pióra. miecza. kadzieli, ambony.
 Rozwala się po krześle, krzyczy, łuczy, taie
 Tupa świszcze iak w pułkach, nie dorzeczy baie
 Jeżeli tacy wszyscy są z tego Narodu
 Ja niewiele o flegmie ich czerпам dowodu.
 Przykro mi było słuchać, iż ów Medrek hardy
 Tyle czuł dla Polaków odrazy i wzgardy
 Wtenczas kiedy nas cała Europa szacuje
 Gdy nam się w podziwieniu wielkim przypatruie
 Iż cenit on Nas niżey, iednakże milczałem
 A w cichości ton iego dumny uważałem
 Uyrzał on wiersz na stole, i rzekł: to błazeństwo
 Niepomniąc iż w reiefrze tym on miał pierwszeństwo.
 Już minely te czasy, gdy był Polak głupi
 Niech dziś Hiszpan rozumu u Polaka kupi!
 Wszak puder, suknia krótka, rozumu nie daie
 Ani też kryzy czynią lepsze obyczaie
 Z czasem wszystko przemii. Polacy mądrzeią
 A na miejscu Polaków, Hiszpani głupieią
 Z tych liczby, był ów Medrek, ów Salomon drugi
 Co mine Pańską stroił, a nieudał flugi

Co chcąc w mówić, iż wszystkie rozumy posiadał
 Niechciał nikogo słuchać, sam nad miarę gadał
 Mniey o ton dogmatyczny, tego Mędrca dbałem
 Na to tylko szczególnie mocno się gniewałem.
 Iż ón Narod osadzał swöy w naywyższym szczycie
 Za każde słowko myśląc laur zyskać w zaszczycie
 Mówił ón, iż nikt w Polsce, niepoprawi po nim
 Ja bym rad, aby ón się spróbował z Antonim
 Co gładzięy po Hiszpańsku wymawia storazy
 I mocniejsze od niego ma wdzielach wyrazy.
 Wten czas by Hiszpan poznał, iak wiele pobłądził
 Gdy o Polskim Narodzie, tak fałszywie sądził
 O Hiszpanie! Hiszpanie! iakże jesteś dumny
 Myśląc, żeś ty sam ieden, na świecie rozumny
 Niepodchlebiay zbyt sobie, gdyż kto się sam chwali
 Znać niewart, by mu drudzy pochwałę przyznali
 Już minęły te czasy kiedy nas zwodzono
 Y kiedy tak iak z dudkow Polaków szydono
 Dziś Polak wam pałaszem, i piórem dowiedzie
 Iż nie każdy zwas mądry, co do Polski wiedzie
 Uwielbiam ia Hiszpanów, lecz ludzi rozumnych,
 Co niemają akcentów, wyniosłych, i dumnych,
 Co znają dla nas grzeczność, za chleb co żądają
 Y co się za naypierwszych w świecie nie uznają
 Wszędzie Mądrych jest pełno: Y głupców też pełno
 Bywa czasem dość prochu, pod Angielską wełną
 Mądryt nie da rozumu, temu co go niema
 Warszawa nie odbierze, tak Satyra trzyma

XVIII. L. 1369